

Една възшебна
Коледа

A. C. MEYER

A. C. Meyer

Една Вълшебна Коледа

«Tektime S.r.l.s.»

Meyer A.

Една Вълшебна Коледа / А. Meyer — «Tektime S.r.l.s.»,

Една сладка и пълна с вълшебства история за Коледа и вторите шансове. Самуел, по-известен като Самука е автор на фантастични романи. Внезапно неговият живот се преобръща с главата надолу. Сред всичките проблеми, с които трябва да се справи, той трябва да предаде ръкописа на своята книга до Коледа, но той е изпаднал в творчески блокаж. За да му помогне в тази задача издателят му му осигурява много луда асистентка, с която трябва да живеят до крайния срок. За петнадесет дни, придружен от Габриела, Самука ще се отправи на пътешествие в което ще се изправи пред най-големите си страхове и ще има силата да промени живота си. Той само няма да може да си представи колко много...

Съдържание

Една вълшебна Коледа

[Резюме:](#)

[Плейлиста](#)

[Едно](#)

Две

Три

Четири

Пет

Шест

Седем

Осем

Девет

Десет

Единадесет

Предупреждение:

Благодарности:

Други книги от същия автор:

Авторът

Една вълшебна Коледа

А. С. Майер

Превод Фернанда Виейра

Резюме

Самуел, по-известен като Самука, е писател на фантастични романи. Изведнъж животът му се преобръща. В разгара на всички проблеми, с които трябва да се справи, той трябва да предаде ръкописа на книгата си до Коледа, но преживява творчески блокаж.

За да му помогне в тази задача, неговият редактор му е уредил много луда асистентка, а двамата ще трябва да живеят заедно до крайния срок.

В продължение на петнадесет дни, заедно с Габриела, Самука ще се отправи на пътешествие, в което ще трябва да се изправи пред най-големите си страхове – пътуване, което ще има силата да промени живота му.

Просто не може да си представи колко много...

Една вълшебна Коледа

Авторско право © 2018 от А. С. Майер

Корица: Луизяна Полето.

Превод: Фернанда Виана

Форматиране: Андрея Барбоза

Това литературно произведение е измислица. Всички имена, места, герои и инциденти са продукт на авторското въображение. Всяка прилика с реални лица, живи или мъртви, събития или места е напълно случайна.

Всички права запазени и защитени по бразилския Закон 9,610 от 02/19/1998 г. Никоя част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана по какъвто и да е начин без предварителното писмено разрешение от автора: електронен, механичен, фотографски, записващ или какъвто и да е друг начин, с изключение на използването на кратки цитати в ревюта.

Нарушаването на авторското право е престъпление, установено от бразилския закон № 9, 610/98 г. и се наказва по чл. 184 от Наказателния кодекс.

Предложения за коледни подаръци:

За врага ти, прошка.
За опонента, толерантност.
За приятел, сърцето ти.
За клиент, обслужване.
За всичко, благотворителност.
За всяко дете, добър пример.
За теб, уважение.

Орен Арнолд

За Лу, сестрата, която животът ми даде. Нека животът ти бъде вълшебен всеки ден.

Плейлиста

Всичко, което искам за Коледа си ти – Марая Кери

Джингъл Бел Рок – Актьорите от Веселие

Дядо Коледа идва в града – Майкъл Бубле

Танц около Коледното дърво – Майли Сайръс

Ти превръщаш деня в Коледа – Гуен Стефани

О, свещена нощ – Кристина Агилера

Първият Ноел – Актьорите от Веселие

Слушайте плейлистата, като кликнете [тук](#).

Първа

В измерение, което беше отвъд човешкото разбиране, имаше същества от светлина, които запазваха реда във вселената. Те притежаваха неразрушими сили, отразяваха източника на всички добродетели и предаваха цялата си мъдрост на низшите същества, насочвайки хората в техните мисии. Те отговаряха за премахването на препятствията, които пречеха на изпълнението на Божиите заповеди, отблъскваха злите духове, които обсаждаха хората, за да ги отклонят от техния път и по този начин опазваха създанията и реда на Божественото провидение. Те бяха много важни същества, защото имаха способността да предават знанието и божествената енергия. Потопени в Божията сила, тези просветлени същества често изливаха благословии от небето под формата на чудеса.

Очевидно, Габриела беше от тези същества. Докато слушаше Анджеला, един от настояниците ѝ и нейн съветник, изрече името ѝ, а тя се запита: *Какво съм направила този път?*

– Здравейте? – отговори тя, някак си питайки, несигурна за това какво иска настояникът от нея. От пристигането си там, Габриела бе сменила няколко настояници, но все още не бе успяла да придобие достатъчно умения, за да се придвижи на по-високо ниво. Всеки път, когато имаше възможност да подложи всичко научено на проверка, нещо се случваше и нещата се объркваха. Това е, което се случи последния път. Тя се забърка в *голяма бъркотия*, когато поради незначителен проблем с езика, тя предизвика инцидент, който доведе до това една улица да бъде покрита с тон шоколад, изтекъл от фабрика в Германия. На Земята вестниците съобщиха, че е било по вина на *малък технически дефект*, но тя, Анджела и всички други ангели и настояници знаеха кой е истинският виновник. Дори и днес, въпреки че бяха минали няколко седмици, Габриела все още се изчервяваше от срам, когато срещнеше Великия Пазител.

– Хайде, скъпа моя – мекия глас на Анджела я подкани и тя отиде на масата си.

Габриела се приближи със страхопочитание, както правеше всеки път, когато влизаше в стаята на един от настояниците, но старата жена ѝ отвори с тази усмивка, която имаше силата да успокои всички ангели, от най-малките до най-възрастните като нея. Ярко сините ѝ очи я наблюдаваха с обич и тя направи знак на момичето да се приближи.

Тя се усмихна, а Анджела кимна, докато дръпна букла от късата си коса, дълга до брадичката и толкова бяла, че изглеждаше като облак, зад ухото. Габриела мислеше, че е невероятно как изглеждаше толкова млада, въпреки косата, която блестеше като ореол.

– Имам мисия за теб, млада госпожице – каза тя, и изразът ѝ беше сериозен за първи път.
– Ах, наистина ли? – попита Габриела, докато завиваше кичур руса коса на върха на пръста си, почувствала се вече нервна от тежестта на отговорността.

– Естествено – промълви тя, докато въртеше очи, сякаш разпитът беше напълно ненужен. Кое то имаше логика, тъй като като чирак, тя не трябва да се съмнява, когато един настойник и каже, че има задача за нея.

Надявам се да не включва сладки от какъвто и да, е вид, помисли си тя.

– Добре – промълви тя, като си размени краката.

– Боя се, мила моя, че това е една изключително специална мисия. След последните събития, Великият Пазител беше решен да те понижи на помощна позиция, но успях да го убедя да ти даде още един шанс. – *Последен* – подчерта тя.

Младата жена потръпна от думите и чувства как очите ѝ се напълниха със сълзи. Да бъдеш повишен в чирак беше голямо постижение, а да те понижат в помощната позиция би било най-големия позор, който един ангел можеше да получи в царството небесно. Това беше като да подпише удостоверение за неработоспособност и всички, без изключение, да знаят, че тя не е оправдала грижите на своите наставници и настойници.

– Но... но... – започна тя, но настойникът вдигна показалеца си, което я накара да млъкне веднага.

– Ти имаш сладко и чисто сърце, Габриела, а аз вярвам в потенциала ти. Освен това момичетата трябва да си помагаме, нали? – Тя премигна и се усмихна. – Знам, че имаш... някои трудности, скъпа, но се нуждаеш от пълната ти отдаденост на тази мисия.

Полагайки ръка върху гърдния си кош Габриела чувства как сърцето ѝ потъва. В същото време, беше голяма чест да имаш доверието на настойника си. Беше повод за съжаление да се знае, че това е последният ѝ шанс да докаже, че е достойна да се придвижи напред.

Анджела се изправи, хвана я за ръка и я отведе до големия екран от другата страна на стаята. Натисна няколко бутона, екранът светна и се появи красиво място. Марчела, най-добрата приятелка на Габриела там и която наскоро бе повишена заради успешно изпълнена мисия – ѝ разказа за това оборудване. То е свързано със Земята и предава всичко, което се случва там в реално време. И беше невероятно! Това беше първият път, когато Габриела имаше контакт с оборудването и беше възхитена.

– Какво красиво място... – промълви тя, докато гледаше осветения град. Изведнъж тя забеляза, вилите в колониален стил и тръпка от ужас достигна до основата на тялото ѝ. – Ще трябва ли отново да се справям с германците? – попита тя, разтревожена. – Но поради езика...

Анджела вдигна ръка, прекъсвайки Габриела.

– Това място се нарича Грамадо. То е в южната част на Бразилия.

– О – проговори тя, гледайки назад към екрана. – И какво трябва да направя този път?

Настойникът погледна в нейната посока, наблюдавайки я отблизо.

– За разлика от другите пъти, ще трябва да отидеш там.

Тя отвори устата си в едно голямо О. Габриела, никога не бе напускала царството небесно заради мисия. Никога никога. Всичките ѝ мисии бяха изпълнявани от разстояние и, като си помисли за това, тя подозираше, че може би поради тази причина те не се получиха много добре.

– Ето защо това е голяма мисия, скъпа – каза Анджела и насочи цялото си внимание към нея. – Твоята мисия е да поправиш едно разбитото сърце.

– Любовна история? – Попита младата жена. Тя обичаше случаите, свързани с романтика. Беше толкова красиво да види двойките щастливи до края на живота им!

– Всъщност, не. Това е... хъм... общ случай.

– Добре – промълви тя, като се окуражаваше да продължи, въпреки че не знаеше какво... *може да представлява един... общ... случай.*

– Ще бъдеш пренесена там и ще трябва да взаимодействаш с хората – каза тя, а очите на младата жена се разшириха. – Ще прекараш време със Самуел и ще му помогнеш да излекува сърцето си.

– Но как... как... ще направя това?

– Ще разбереш, когато стигнеш там – каза тя, запазвайки мистерията. Но преди Габриела да има шанс да протестира, Анджеला продължи – но, скъпа моя, много е важно да не забравяш три неща: никой не може да знае, че си от тук, нито нещо свързано с нас; трябва да завършиш мисията си до Бъдни вечер. Когато часовника удари полунощ, времето ти на Земята приключва.

Тя кимна, чувствайки се шокирана.

– И третото и най-важно: когато си в човешка форма, като тях, свободната ти воля ще ръководи съдбата ти. Остани съсредоточена върху мисията и бъди внимателна с изборите, които правиш.

– Ще ми помага ли някой? И откъде да знам кой е този Самуел? Объркана съм, Анджела. И...

Още веднъж, настойникът я прекъсна.

– Всичко ще бъде изяснено, когато си там. И когато имаш нужда от мен, ще намериш отговорите на въпросите си в чистотата на дете. Сега си върви, скъпа. Ще се видим на Коледа.

И с щракане на пръстите на нейния съветник, светът, който тя познаваше, изчезна.

Две

Първи ден

ИЗПРАВЕН ПРЕД КОМПЮТЪРА, с отворен текстови редактор, Самуел затвори очи, докато многократно докосваше върха на носа си с показалеца, сякаш вдъхновението щеше да се появи магически. С тежка въздишка той избута обратно въртящия се стол и реши да отиде в кухнята за малко кафе. Той бе чел в някой уебсайт, че напитката помага с концентрацията и стимулира креативността, но след четвъртата – или беше седмата? – чаша за деня той се почувства по-наелектризиран от всеки друг път.

Той щеше да натисне бутона, който да накара кафеварката, най-добрия му приятел, да работи, когато чу силно почукване в стаята.

– По дяволите – изпуктя той, прокара ръка през лицето си, брадата все още неизбръсната, и по косата си, която беше по-разбъркана, отколкото когато стана от леглото. Той не виждаше причина да се сресва или да се притеснява за бръснене, когато прекарваше деня сам у дома. Тоест, ако не беше обезпокоен от неочаквани и неудобни посетители.

Почукването звучеше по-силно и, като редеше серия от проклетия, той отиде в хола и завъртя ключа, знаейки кого ще намери от другата страна на плътната дървена врата.

– Не ти ли казах да ме оставиш на мира, Джей Пи? – Промърмори той, когато видя, че редакторът му пресича дървения праг и влиза във вилата, така сякаш притежава мястото.

Откакто нещата започнаха да се объркват, преди малко повече от шест месеца, животът му напълно се обърна с главата надолу: годежът му се провали, той се отдалечи от брат си – с когото бяха много близо до *преди всичко това* да се случи – не можеше да спази срока за ръкописа си и загуби най-добрия си приятел (който също бе и негов агент) – което оправдаваше присъствието на неговия редактор там. Тъй като бомбата бе избухнала, Джей Пи пое отговорността да се опита да го държи фокусиран върху довършването на ръкописа и да оправдае големия аванс, който бе получил.

– Както ти казах – каза Джей Пи Си, влизайки в стаята и подминавайки го без да го е грижа за враждебните му думи. Той вече беше свикнал с това. Дълбоко в себе си, Джей Пи знаеше, че куче, което лае не хапе. Особено онзи там. – вилата, макар и далеч от центъра, е много удобна ...

Самука му се намръщи, чудейки се защо неговият редактор се държи като агент по недвижими имоти, но преди да има време да се запита какво става, чу шум до себе си. Погледна встрани от Джей Пи и погледът му попадна на... *най-сладкото* момиче, което някога бе виждал. Русата коса беше свободна и падаше на вълни по раменете. Тя мигна с очи, с толкова светло син нюанс, че изглеждаха като изкуствено оцветени, докато тя сканираше вътрешността на къщата. Нейните черти бяха много нежни, перфектно пасващи на малкия ѝ ръст – поне един фут по-ниска от него – което предизвикваше чувство за защита. Същото видя отразено в очите на Джей Пи и което той се беше закълел никога да не се чувства, тъй като го направиха на глупак. Без съмнение, тя беше красива. Но освен това тя имаше младежко и живо сияние, която да може да поразии и най-сериозния смъртен.

Освен него, разбира се.

Момичето мина покрай него, но игнорира присъствието му, напълно фокусирана върху мястото. Тя беше толкова запленена от това, което гледаше, че сякаш беше пред осмото чудо на света, а не във вила на края на Грамадо, далеч от всичко и всички – благодаря на Бога.

Когато тя спря на няколко стъпки пред него, той наблюдаваше извитото ѝ тяло, облечено изцяло в бяло, с тесни панталони от габардин, тениска, яке и дори кецове тип Конверс, целите бели. Тя почти... блестеше... ако това бе възможно.

– *Ах, по дяволите, имам халюцинация*, помисли си Самука. – *Сигурно е по вина на последната чаша черно кафе, което изпих,* каза той, като затръшна вратата зад себе си. Разтърсвайки главата си, той решил да си възвърне контрола над собствения си живот. Или поне, в дома си.

– Може ли да знам какво мамка му е това? – попита той със сумтене, а Джей Пи спря да говори, гледайки встрани от момичето към Самука. Самука го гледаше гневно, надявайки се, че тонът му ще е достатъчно свиреп, за да ги изгони оттам. Когато погледна момичето, той се изненада да види, че ръката ѝ беше над устата и очите ѝ бяха широко отворени, сякаш бе шокирана от поведението му.

Джей Пи разтърси главата си с отвращение и погледна обратно към момичето.

– Габриела, това е Самука. – Той размаха пръст в негова посока. – Прости му маниерите. – каза Джей Пи с нежна усмивка. – Той е далеч от цивилизацията от дълго време и трябва да е забравил как да посреща гости.

– Гостите са добре дошли само когато са поканени. По този начин мога да откажа присъствието и да избегна това ... *неудобство*– Самука промърмори, гледайки момичето, чието име знаеше вече.

– Изпратих ти имейл преди две седмици, като те уведомих, че ще ти доведе нов асистент. Очевидно не си го отворил, както правиш с повечето от имейлите ми.

– Разбира се, че не. Нямам време за губене в дребни приказки, все пак имам да предавам ръкопис – отвърна той и погледна отново към Габриела, като му беше трудно да отмести погледа си.

– Който не е готов... – каза Джей Пи, а Самука повдигна рамене.

– Все още. Освен това, не се нуждая от нов асистент.

Успявайки да спре да я гледа, мъжът ги отмина като проклинаше под мустак и се изненада от кристалния глас, който сякаш въздействаше на цялото му тяло.

– Разбира се, че имаш нужда от асистент – каза тя тихо. – Къщата е разхвърляна. Работата ти закъснява. И ти трябва обноска. И подстригване също.

Думите ѝ го парализираха, изненадвайки го с дързостта на момичето, което изглеждаше сякаш едва е завършила училище, въпреки че тонът на думите ѝ не съдържаше нищо друго освен доброта.

– Каква по дяволите си ти ... – започна той, но изгуби вниманието ѝ, когато момичето заразглежда стаята, изглеждайки загрижена. Очевидно търсеше нещо. Когато изглежда го намери, тя прекоси стаята, отиде до масата на ъгъла и взе стъклен орнамент.

– Това трябва да стане...– измънка тя и му занесе буркана. – Къде са онези малки неща? Тя попита с лека усмивка.

– Какви малки неща? – попита Самука намръщено, и тя се обърна към Джей Пи.

– Тези малки неща, с които купуваше кафе – обясни тя на редактора, който я гледеше сякаш е полудяла.

След няколко секунди, когато двамата мъже се спогледаха, опитвайки се да разберат какво иска, Джей Пи попита:

– Монети ли? – Той обърна част от джобовите си.

– Да! – Тя възкликна и цялото ѝ лице светна от радост. Самука не можеше да не си помисли, че е много странна. – Коя е най-ценната? – Попита тя Джей Пи, който ѝ даде монета от един Реал. – Имате ли една от тези? – момичето попита Самука. Той се наведе над масичката за кафе, взе две монети от по двадесет и пет цента и ѝ ги подаде, а тя се усмихна с усмивка на задоволство. Взимайки монетите, тя ги хвърли в стъкления буркан. – Много добре. Платено е.

Самука премигна няколко пъти и наклони главата си, опитвайки се да се осмисли това, което тази *луда жена* казваше.

– Какво?

– За всяко проклятие, монета – каза тя и погледна към Джей Пи, сякаш, за да се увери. Джей Пи се засмя шумно.

– Ще бъде наистина интересно... – промълви той, като все още се смееше.

Нетърпелив и неспокоен от присъствието им, Самука изпусна дълга въздишка и каза:

– Когато приключите с играта, затворете вратата. Имам още работа.

Когато се обърна за да се отпрати към кухнята, той беше прекъснат от сладкия глас на момичето.

– Джей Пи, благодаря за превоза. Обещавам да не ви разочаровам – каза тя с такава сериозност, че звучеше сякаш му обещаваше да установи световен мир.

После той влезе навътре и най-накрая осъзна, че тя каза, че ще остане. Там. В *къщата му*. В неговото убежище. Където той не е искаше никой да присъства.

А, не и това.

– Не знам какво си намислила, но ти няма да останеш тук – каза той, знаейки, че звучи грубо, но не му пукаше. Всичко, което искаше, беше да си върне уединението. – Не те искам в къщата си.

Джей Пи изпъшка при грубите му думи, но момичето не изглеждаше да бе чула.

– Самука – запротестира редакторът, когато тя започва да се разхожда из стаята, разглежайки всичко около себе си, докато си говореше нещо, преценявайки това, което щеше да бъде нейния нов дом. – Габриела ще остане с теб до Коледа. Това е крайния ти срок да предадеш ръкописа си.

Писателят промърмори едно *знам*, но не свали поглед от момичето, което вървеше към коридора.

– Тя не ми трябва тук – запротестира той.

– Тя ще остане, за да улесни живота ти. Тя ще поддържа къщата в ред, ще записва каквото ти трябва, ще се погрижи да се храниш, и да предадеш проклетия ръкопис.

Габриела се обърна към двамата с негодувание, прекоси отново стаята и взе стъкления буркан, държейки го пред Джей Пи. Той извади банкнота от два реала от джоба си и я хвърли в буркана.

Тя се усмихна, доволно, сложи буркана отново на масата и отново се заразхожда. Самука хвърли поглед и запротестира.

– Не искам никаква луда жена тук, Джей Пи. Нуждая се от спокойствие, а не от чудачка с буркан, която цензурира думите ми.

– Не съм чудачка с буркан – промълви тя тихо, без да изглеждаше обидена от всичко, което човекът каза за нея. – Къде е коледната елха? – Попита тя, променяйки темата толкова внезапно, че това го обърка.

– Какво?

– Коледното дърво. Остават 15 дни преди голямата вечер. – Къде е твоето? – Попита тя, изглеждайки наистина любопитна и дори загрижена.

– Ще ви оставя да обсъждате тези ... ъм... подробности – каза Джей Пи, като изненада момчето с опита си за бягство. Но преди да успее да го спре, редакторът продължи да говори. – Габриела, ако имаш нужда от нещо, обади ми се. Успех. – Той се обърна и си тръгна.

– Джей Пи, забравихте си пакета тук. – Той отиде до вратата и извика на човека, който бързо се качваше в колата и запали двигателя. *Негодник.*

– Не виждам никакви пакети. – Самука чу гласа на Габриела и се обърна да я вида как търси нещо. – Сигурна съм, че той не носеше никакви пакети... – Тя се намръщи и изглеждаше объркана. Той не можа да са въздържи да не мисли, че тя изглежда много сладка с това изражение.

– Ти си пакета – изсумтя той, раздразнен, че вижда красотата на този нарушител и затръшна вратата. Когато той се обърна, тя гледаше към него и ѝ беше забавно.

– Не съм пакет, глупчо. Аз съм жена. – Твоята... ъм... асистентка – каза тя, изглеждайки горда с думите си. – Къде е семейството ти? – Попита тя.

– В тяхната къща – Отговорът беше просто сумтене. Тя леко наклони главата си надясно и го наблюдаваше, отворила уста от удивление.

– Не живееш със семейството си ли? – Той поклати главата си. – Как се справяш с твоята... съпруга?

Самука не можеше да не се намръщи на тази дума.

– Приличам ли на човек, който е женен? – Попита саркастично той, а тя отговори, но думите ѝ бяха без ирония.

– Не съвсем... твърде мрачен си.

Тя се обърна, когато той се намуси и се запъти да влезе в къщата.

– Хей! Къде отиваш?

– Да работя! – Каза тя развълнувано и премина по коридора, сякаш щеше да намери съкровище. – Имам много работа.

Оставен без алтернатива, той я последва, за да попречи на *лудата жена* да навреди на дома му.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.